

עמ"ת 14933/06/15 - יוסי מזוז נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 14933-06-15 מזוז (עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופטת תמר נאות פרי
העורר	יוסי מזוז (עציר)
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בחדרה (כבוד השופטת אסיף) מיום 25.5.2014 אשר ניתנה במסגרת מ"ת 30936-05-15 ובה הורה בית המשפט קמא על שחרורו של העורר בתנאים מגבילים.

1. כנגד העורר ושני נאשמים נוספים הוגש ביום 17.5.2015 כתב אישום ובו מיוחסות לשלושה עבירות של סחר בסמים וקשירת קשר לביצוע פשע, בהתייחס לארבעה אישומים שונים. לעורר מיוחס רק האישום הראשון מתוך הארבעה. כפי שנטען בכתב האישום, במועדים הרלבנטיים פעל סוכן סמוי אשר תפקידו היה רכישת סמים מסוכנים ואמל"ח באזור ואדי ערה (להלן: "הסוכן").

טענת המאשימה היא כי ביום 29.12.14, סמוך לשעה 19:00 פגש הסוכן באחד משני הנאשמים הנוספים במכון השטיפה שם עבד (להלן: "מכון השטיפה"). הסוכן מסר לאותו נאשם כי הוא מעוניין לקנו "שתי אצבעות" של סם מסוג חשיש, ואותו הנאשם פנה באותו מעמד לאדם נוסף, קטין (להלן: "ק") ומסר לו שהסוכן מעוניין לקנות את הסם. ק סיכם עם הסוכן כי ימכור לו "שתי אצבעות" של חשיש תמורת 300 ₪. ק ניסה להשיג את הסם מסוג חשיש, אך ניסיונו לא צלח, ואז סיכמו ביניהם הסוכן וק. כי ק ימכור לסוכן סם מסוג קנביס במשקל של 10 גרם תמורת 1,000 ₪. בשלב זה, כך נטען, יצר ק קשר טלפוני עם העורר וסיכם עמו שהעורר יספק את הסם. כעבור מספר דקות הגיע למכון השטיפה אחר שזהותו אינה ידועה (להלן: "השליח"), מטעם העורר, ומסר לסוכן סם מסוג קנביס במשקל של כ-9.82 גרם, ושילם את הסכום המוסכם של 1,000 ₪.

עקב האמור - מיוחסות לעורר ולנאשם הנוסף עבירות של סחר בסמים וקשירת קשר לביצוע פשע בנוגע לאישום זה. שלושת האישומים הנוספים שבכתב האישום מתייחסים רק לשני הנאשמים הנוספים, עוסקים אף הם ברכישת סמים מסוג דומה, ובשני אישומים נוספים מעורב שוב ק. - כמי שאליו פונה הסוכן בבקשה לתווך ברכישת הסם. יוער עתה כי ק. נמנה על רשימת עדי המאשימה.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום - הוגשה גם בקשה למעצרים של כל שלושת הנאשמים עד תום ההליכים. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים, אשר התייחסו בעיקר לשאלת קיומן של ראיות לכאורה, קבעה כבוד השופטת

קמא בהחלטה נשוא הערר מיום 25.5.2015, כי קיימת תשתית ראייתית כנדרש. לשיטתה, אמנם חלק מהראיות נסיבתיות ואמנם הועלו טענות לגבי מחדלי חקירה - אך המכלול מצטרף כדי ראיות לכאורה. עם זאת, לאור עוצמת הראיות, והגם שהמדובר בעבירות חמורות - הורתה כבוד השופטת על שחרורם של השלושה בתנאים מגבילים הכוללים מעצר בית.

3. בהודעת הערר, כמו גם במהלך הדיון, טען בא כוחו של העורר כי אין ראיות לכאורה כלל וכלל וכי לא היה מקום להגיש את הבקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים. בהתאם, הועלו טענות רבות לגבי הראיות הלכאוריות שקיימות לשיטת המשיבה והוזכרו שוב הטענות לגבי מחדלי החקירה הנטענים. עוד נטען כי אם בית המשפט קמא מצא לשחרר את העורר למעצר בית, אזי שהמשמעות הינה שניתן לתת בו אמון וכי הוא אינו מהווה סכנה לציבור, מה גם שהאירוע התרחש לפני חצי שנה, ולכן התבקשתי לבטל את תנאי המעצר ולאפשר לעורר לשוב לשגרת חייו.

בא כוחה של המדינה, מנגד, הפנה לנתונים אשר מלמדים לשיטת המאשימה על קיומן של ראיות לכאורה, וביקש לדחות את הערר.

4. לאחר שעברתי אף אני על כל חומר החקירה בתיק (המקיף ארבעה תיקים כפי שציינה כבוד השופטת קמא), ולאחר שבחנתי את טענות הצדדים (הן בפני בית המשפט קמא והן בפני, ויוער כי הטענות היו זהות), מצאתי כי דין הערר להידחות.

ואפרט.

דו"ח הפעולה של הסוכן לגבי הרכישה ביום 29.12.2014 והעדות של ק. לגבי עצם ביצוע העסקה - אינם דורשים בחינה מעמיקה בשלב הזה - אם כי העובדה שהגרסה של הסוכן תואמת כמעט במלואה את הגרסה של ק., מהווה תימוכין "בסיסי" משמעותי לגבי ק.. בכל אופן, נצא מנקודת ההנחה שאכן נרכשו סמים על ידי הסוכן, בתחנת השטיפה, מאת ק.. השאלה היא אם יש ראיות לכאורה לכך שק. התקשר לעורר דווקא, ולא למישהו אחר, וביקש ממנו את הסמים, ובדומה - אם יש ראיות לכך שהסמים שהגיעו באמצעות השליח, נשלחו על ידי העורר.

הראיה המרכזית בנוגע לשאלה זו הינה עדותו של ק., אשר העיד כי ה"סוחר" אשר אליו הוא התקשר היה העורר וכי העורר הוא ששלח את השליח על האופנוע. ק. טוען כי הוא התקשר אל העורר לטלפון שמספרו 050-9788653 (להלן: "**טלפון 653**"), כאשר אין חולק כי זהו הטלפון של העורר, ואף העורר מאשר כי ביום הרלבנטי, ק. התקשר אליו פעמיים - בשעות 19:16 ו-19:17. עוד מוסר ק. לסוכן כי הסוחר אשר אליו הוא התקשר לאספקת הסם הינו חבר של אח שלו, והעורר מאשר כי הוא חבר של האח של ק..

לשיטתי, עצם העובדה כי יש עדות חד משמעית של ק. אשר מסביר שהוא התקשר לעורר לצורך הרכישה, מוסר את מספר הטלפון של העורר, בצירוף ראיות ברורות לגבי אותן שיחות במועדים הנטענים, וכאשר ק. מסביר לסוכן מהי הקרבה בינו לבין הסוחר - והיא קרבה המתאימה לקשרים שלו עם העורר - כדי ללמד על ראיות לכאורה.

בהקשר זה יש לזכור כי בשלב הזה של הדיון נדרש בית המשפט "להיווכח כי הפוטנציאל הראייתי הגלום בחומר הראיות מקים סיכוי סביר כי חומר זה, לאחר עיבודו במהלך המשפט, יוביל לביסוס אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר" (בש"פ 5919/12 **נחמיאס נ' מדינת ישראל** (4.9.2012); בש"פ 4329/12 **אימאם נ' מדינת ישראל** (13.6.2012); בש"פ 3341/15 **אוזנה נ' מדינת ישראל** (20.5.2015)). עמדתי היא כי קיים פוטנציאל שכזה, אך לא נסתפק בכך ונעבור עתה לבחינת טענות העורר בזיקה לאמור מעלה.

5. העורר טוען כי אמנם היו שתי שיחות עם ק. בשעות הנקובות מעלה אך העסקה בוצעה בשעה 19:42,

כלומר - פרק זמן משמעותי לאחר מכן, וכי בטווח הזמן שבין השיחות שלו עם ק. לבין העסקה - שוחח ק. עם עוד אנשים אחרים, ללא שהוא מספק הסבר בחקירה לגבי זהותם וללא שהמטרה חוקרת את הדברים.

בהקשר זה אעיר כי הסוכן מסביר שהוא ראה את ק. מדבר בטלפון בשלב מסוים ומיד לאחר מכן ק. ניגש אליו (אל הרכב בו ישב) ומסר לו שתוך כמה דקות יגיע השליח עם הסמים, ומיד לאחר מכן התחיל הסוכן להפעיל את מכשיר ההקלטה - וזאת על פי המסמכים, בשעה 19:18. משמע, שיש סמיכות זמנים בעלת משקל ראייתי, בין השיחות של ק. עם העורר דווקא (בשעות 19:16 ו-19:17), אותן ביצע במרחק מה מהסוכן שישב ברכב, לבין התקרבותו של ק. לרכב והבטחתו לסוכן שהסמים "יגיעו תוך כמה דקות". יש יסוד מסוים לסברה לפיה אותן שתי שיחות לעורר היו הבסיס להבטחה שניתנה דקה לאחר מכן לגבי אספקת הסמים.

באשר לשיחות הנוספות שביצע ק. בין 19:00 לערך ועד להגעת השליח עם הסם - טוען העורר כי היתה שיחה אל ליאור סלומון, אשר ממנו ביקש ק. לרכוש את הסם, ושיחה אל חן אידלמן, אשר אותה לא בדקו. בהקשר זה אומר כי אמנם יתכן והיה מקום לבצע בירורים נוספים לגביהם - אך מחדל זה אינו גורע מהמסקנה דלעיל לגבי המשמעות הראייתית הלכאורית, בשלב זה של הדיון, לגבי השיחות שבוצעו לעורר. כידוע הלכה היא כי מקומן של טענות בדבר מחדלי חקירה ונפקותם להתברר בתיק העיקרי, שאז ניתן יהא לבחון אם אכן עסקינן במחדלים, מהו המידע שניתן היה לקבל לו היו מתבצעות אותן פעולות חקירה ש"חסרות", ומה היה עשוי להיות משקלו של המידע (בש"פ 4972/14 **עבד אל חמיד גברארה נ' מדינת ישראל**, פסקה י' (22.7.2014); ובש"פ 3484/14 **מדינת ישראל נ' אלון חיימוב** (22.05.2014); בש"פ 3732/13 **אסדי נ' מדינת ישראל** (4.6.2013); בש"פ 6158/12 **מוסא נ' מדינת ישראל** (23.8.2012)).

עוד טוען העורר כי אין לייחס מהימנות לק., בשל שבשלב הראשון של חקירתו, ק. מסר כי הוא ביצע שלוש עסקאות למול העורר ורק לאחר מכן שינה את גרסתו ומסר כי הוא סיפק את הסמים רק לגבי האישום הראשון. אין ספק כי שינוי גרסה זה מהווה נתון לחובת מהימנותו של ק., אך לכך יתן בבוא העת את דעתו בית המשפט אשר ישמע את התיק העיקרי, וכידוע אין בשלב זה לייחס משקל רב מדי לשאלת מהימנותם של העדים (אלא אם כן ברור, על פניו, שאין כל משקל לעדות - ולא כך הם פני הדברים במקרה דכאן - בש"פ 1373/14 **דסוקי נ' מדינת ישראל** (4/3/14); בש"פ 1332/14 **גטנך נ' מדינת ישראל** (2/3/14); בש"פ 873/14 **קנדיל נ' מדינת ישראל** (10/2/14), המפנים לפס"ד המנחה בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 133 (1996)).

דומה כי יפים בהקשר זה דבריו של בהמ"ש העליון בבש"פ 770/10 **מדינת ישראל נ' פלוני** (11.03.2010), לאמור:

"אין בית המשפט של מעצר נדרש לשאלות של מהימנות, מן הטעם הפשוט שאינו שומע את העדים ואין לו אלא החומר שבפניו. עם זאת, אין בית המשפט יוצא ידי חובתו בבחינה טכנית של איסוף החומר ושקילתו במאזניים "כמותיות" של מספר הראיות לחובתו או לזכותו של הנאשם. על בית המשפט להידרש למכלול הראיות, לפירוכות ולסתירות מהותיות, להגיונם של דברים, לשכל הישר ולניסיון החיים. הסימטריה שמבקש המשיב לעשות בהלכת זאדה בין ראיות לכאוריות לחובת הנאשם לבין ראיות לכאורה לזכותו של הנאשם, היא סימטריה מלאכותית. בבוא בית המשפט לבחון אם יש בחומר הראיות את פוטנציאל ההרשעתי הנדרש, הוא לא שוקל בנפרד את קבוצת הראיות לזכותו של הנאשם ואת קבוצת הראיות לחובתו. נקודת המבט על התשתית הראייתית היא כוללת, ובית המשפט בוחן בחדא מחתא הן את הראיות התומכות בעמדתה של התביעה והן את הראיות התומכות בהגנתו של הנאשם. אילו אחזנו בשיטתו של המשיב, אזי בכל מקרה בו עד עיקרי חוזר בו מגרסתו הקודמת על בית המשפט

להורות על שחרורו של הנאשם ממעצר. ברם, לא כל שינוי גרסה של עד, ואפילו עד עיקרי, משמטה מינה וביה את הפוטנציאל ההרשעתי של חומר הראיות. כך על דרך הכלל, **וכך במיוחד בעבירות מין שמתלוננות חוזרות בהן לעיתים מגרסתן בשל לחצים חיצוניים ופנימיים** (ראו, לדוגמה, בש"פ 1752/01 מדינת ישראל נ' בביב ([פורסם בנבו], 13.3.2001)).

....

הטעם לדבר הוא, שגרסה חדשה של עד אינה מאיינת את גרסתו הקודמת בבחינת פלוס מול מינוס במשוואה מתמטית. יכול והמשקל הפוטנציאלי של הגרסה הראשונה יעלה בהרבה על זו של הגרסה החדשה ולהיפך. מטעם זה, בית המשפט של מעצר נדרש לבחון את שתי הגרסאות, הישנה והחדשה כאחת, על רקע התמונה הכוללת של מכלול הראיות, ועל פי הגיונם של דברים וניסיון החיים.

טענה נוספת של העורר כנגד מהימנותו של ק. היא שק. מוסר שני מספרי טלפון ככאלו אשר משמשים את העורר - טלפון 653 אשר אכן שייך לעורר, ומספר נוסף - 0525321550 (להלן: "**טלפון 550**"), אשר היה בזיכרון של הטלפון של ק. תחת השם "יוסי מזוז קטן", אך אין כל ראיה לגבי כך שהוא אכן שייך לעורר. המדינה מאשרת כי אין ראיות הקושרות את טלפון 550 לעורר, אך אינני סבורה כי יש בכך כדי להוות כרסום משמעותי במשקלה של עדותו של ק. בשלב הזה, המקדמי. יש עוד לראות כי ק. טוען כי למספר טלפון 550 הוא התקשר בשעות 19:24 ו-19:33, לטלפון שליטתו שייך לעורר, **אבל** היה בידי השליח על האופנוע, ובמהלך הוא בירר היכן השליח ומתי צפוי להגיע. לכן, קיימת אפשרות שטלפון 550 שייך לשליח ולא לעורר, ובכל אופן דווקא העדות של ק. לגבי עוד שתי שיחות שקשורות לעורר, לגבי התקדמות הבאת הסם - מהווה תימוכין לטענה לפיה הסם הובא מהעורר (למרות שיש אכן סימן שאלה לגבי הבעלות של טלפון 550).

בנוסף, יש לראות כי כאשר נשאל העורר אם הוא מכיר את ק., הוא מאשר כי הוא מכיר אותו שכן הוא חבר של אח של ק., אך טוען כי מעולם לא היתה תקשורת ביניהם. גרסה זו סותרת הודעת WHATSAPP שנפרקה מהטלפון של ק., אשר נשלחה מהעורר ובה כותב העורר לק. כי הוא "נמצא בבית הספר". בנוסף, הרי שקיימות שתי השיחות מיום העסקה, בשעות 19:16 ו-19:17, אשר אף הן מלמדות על קשר ועל תקשורת בין ק. לבין העורר, ואינן מתיישבות עם טענתו לפיה הוא לא היה בקשר עם ק.. כאשר מופנה העורר לנתון זה הוא טוען בהתחלה כי לא יכול להיות ששוחח בטלפון עם ק. וכי הוא מופתע למראה הנתונים של מחקר התקשורת. לאחר מכן, בחקירה הבאה, טוען העורר לגבי נקודה זו כי כנראה ק. התקשר אליו כדי להודיע לו שיבוא לקחת את הרכב שלו מתחנת השטיפה. טענה זו הועלתה רק בחקירה השניה, והדבר מעורר סימני שאלה, מה גם שאין לטענה תימוכין - מבחינת ק. או אחר. אף בהקשר זה טוען העורר כי קיים מחדל חקירה, בכך שלא נבדקו המצלמות בתחנת השטיפה, שכן לו היו נבדקות - ניתן היה אולי לראות את הרכב של העורר שעובר הליך של שטיפה - ואז היתה ראיה בתמיכה לטענת העורר לגבי כך שהשיחות של ק. אליו היו לגבי הרכב ולא לגבי סמים. אין לי אלא לחזור בהקשר זה על האמור מעלה לגבי משקלן של טענות לגבי כשלים בחקירה, בשלב זה.

עוד מציין העורר כי אין טביעות אצבע שלו על שקית הסם - אלא שאף בכך אין כדי לשלול את מעורבותו, שכן לא נמצאו טביעות אצבע של אחרים.

6. המסקנה אם כן הינה שאני מצטרפת לעמדת בית המשפט קמא הנכבד לגבי קיומן של ראיות לכאורה. עוד מצאתי לנכון להעיר במקרה זה כי אמנם, בכל הנוגע לעררים על החלטות בדבר מעצר של נאשמים עד תום ההליכים - מצווה ערכאת הערעור לבחון את הסוגיות ששנויות במחלוקת בחינה מחודשת ועצמאית ("דה נובו"), ואין היא יוצאת ידי

חובתה במסקנה שלא נפלה טעות משפטית בהחלטת הערכאה שקדמה לה, אלא שבד בבד עם קביעה זו, כבר נפסק כי לעמדת בית המשפט אשר דן במקור בבקשת המעצר יש משקל במכלול השיקולים שערכאת הערר שוקלת (בש"פ 3/14 **חוחלובבסקי נ' מדינת ישראל** (14.01.2014); בש"פ 90/99 **מדינת ישראל נ' פלוני** (10.1.1999)). לשיטתי, יש לייחס משקל לא מבוטל לקביעות של הערכאה קמא בדבר קיומן או אי קיומן של ראיות לכאורה, במיוחד במקרים בהם ניכר כי בוצע מעבר קפדני על תיק החקירה. כך הם פני הדברים במקרה זה.

7. טרם סיום, אעיר כי במהלך הדיון העלה בא כוחו של העורר טיעונים לגבי האפשרות שהעורר ישוב לעבודתו. אלא שבקשה שכזו לא הועלתה בפני בית המשפט קמא, לא מופיעה באופן ברור בערר, לא הוצגו פרטים נדרשים לגבי מקום העבודה, לא הוצגו פרטים לגבי השאלה אם ניתן לאתר מפקח בפרקי זמן אלו - ולא הוצגו נתונים נוספים בהקשר זה, אשר מן הראוי היה להעלות בבית המשפט קמא, כאשר הוצגה החלופה וכאשר נחקרו המפקחים. לכן לא מצאתי לנכון להידרש לסוגיה זו.

ניתנה היום, ל' סיוון תשע"ה, 17 יוני 2015, במעמד הצדדים.